Η ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΣΑΝ ΠΟΛΥ

Η ΕΡΩΤΙΚΗ ΖΩΗ ΤΗΣ ΛΟΛΑΣ ΜΟΝΤΕΖ

Β'.

ΩΡΑ μιὰ μικρὴ διακοπή, σᾶς παρακαλοῦμε. Δὲν θὰ βγοῦμε ἄλλωστε καὶ ἔξω ἀπὸ τὸ θέμα μας.

Ὁ μέλλων σύζυγος λοιπὸν τῆς Λόλας, ὁ γεραιὸς κύριος Λούνλεϋ, συγκατοικοῦσε μὲ μιὰ χηρὰ ξηραγκανὴ καὶ σφιχτιερή, τὴ χήρα Μάργεστον.

Ἡ χήρα Μάργεστον εἶχε ἕνα ἀνεψιό, ἀξιωματικὸ τοῦ ἱππικοῦ στὸ σύνταγμα τῶν Ἰνδιῶν, τὸν Θωμᾶ Χάμες.

Ὁ Θωμᾶς Χάμες ἦταν ἕνα παλληκάρι εἰκοσιπέντε ἐτῶν, ὤμορφο καὶ καλοκαμωμένο.

Καὶ ἀκριβῶς, λίγες βδομάδες πρωτοῦ γίνει λόγος γιὰ τὸ γάμο τῆς Λόλας καὶ τοῦ κυρ-Ἀλέξαντρου, ὁ νεαρὸς ἀξιωματικὸς εἶχε πάρει ἄδεια τριῶν μηνῶν κι' εἶχε ρθεῖ νὰ τοὺς περάσῃ κοντὰ στὴ θειά του.

Τὸ νὰ γνωρίσῃ ὁ Χάμες τὴ Λόλα καὶ νὰ τὴν ἀγαπήσῃ, ἦταν ζήτημα ὀλίγων ἡμερῶν. Ἀλλὰ κι' ἡ Λόλα ἀπὸ μέρους της βρῆκε τὸ νεοφερμένο πολὺ τοῦ γούστου της.

Ἐκτὸς ὅμως τῶν χειραψιῶν καὶ τῶν βλεμμάτων ποὺ ἄλλαξαν οἱ δυὸ ἐρωτευμένοι, δὲν εἶχαν κατορθώσει νὰ προχωρήσουν παρακάτω, γιατὶ δὲν ἔμεναν ποτὲ ὁλομόναχοι.

* * *

Εἴπαμε παραπάνω ὅτι ἡ Λόλα ἄκουσε σιωπηλὴ τὴν ἀπόφασι τῶν γονέων της γιὰ τὸ γάμο της.

— Πήγαινε, παιδί μου, τῆς εἶπε ἡ κυρία Κραζώ, ἡ μητέρα της, μετὰ τὴν ἀνακοίνωσι ποὺ τῆς ἔκαμαν. Δὲν σὲ θέλουμε τίποτ' ἄλλο...

Καὶ μόλις ἡ Λόλα βγῆκε ἀπὸ τὴν αἴθουσα, πρόσθεσε με σοβαρότητα καὶ μὲ κομάρι:

— Τί φρόνημη κοπέλλα!...

Ἄ, εἶνε ἀπερίγραπτη ἡ τύφλα ποὺ πιάνει κάποτε μερικοὺς ἀνθρώπους καὶ μάλιστα τοὺς γονεῖς.

Ἡ Λόλα, βγαίνοντας ἀπὸ τὴν κάμαρα τῆς μαμᾶς της, τράβηξε κατ' εὐθεῖαν στὸ δωμάτιό της. Ἡ πρώτη της δουλειὰ ἐκεῖ μέσα ἦταν νὰ κάμῃ κομμάτια ἕνα κινέζικο βάζο ποὺ τῆς εἶχε χαρίσει ὁ ὑποψήφιος σύζυγός της. Πατώντας μὲ λύσσα τὰ συντρίμμια του, ἐγρύλλιζε:

— Ἄ, θέλεις νὰ μὲ πάρῃς, ἔ;... Νὰ λοιπόν!... Γιὰ τὸ μοῦτρο σου εἶμαι...

Ἔξαφνα διεκόπη ἐπάνω στὸν ἐκδικητικὸ θυμό της καὶ τέντωσε τ' αὐτί της. Τῆς φάνηκε πὼς ἄκουσε τὴ φωνὴ τοῦ Θωμᾶ Χάμες.

Καὶ δὲν εἶχε ὀδίκο. Τὴν ὥρα ἐκείνη ὁ ἐρωτευμένος ἀξιωματικὸς εἶχε βγεῖ ὅπως συνήθως στὸν κῆπο τῆς θειᾶς του καὶ περπατοῦσε ἀναζητῶντας τὴν ἀγαπημένη του.

Ἡ Λόλα βγῆκε ἀμέσως στὸ παράθυρο κι' ὁ Χάμες τὴν ἐχαρέτησε, μὰ αὐτὴ τοῦ ἔγνεψε νὰ σωπάσῃ. Κατόπιν ἔτρεξε στὸ γραφεῖο της καὶ χάραξε μὲ τὸ μολύβι αὐτὲς τὶς λίγες γραμμὲς πάνω σ' ἕνα χαρτί:

«Θωμᾶ,

»Θέλουν νὰ μὲ παντρέψουν μὲ τὸ στανιὸ με τὸν Ἀλέξανδρο Λούνλεϋ. Δὲν ἐλπίζω παρὰ μόνον σὲ σένα γιὰ νὰ σωθῶ. Μὲ τί μέσον ὅμως; Αὐτὸ θὰ τὸ βρῆς ἐσύ, ἂν μ' ἀγαπᾶς. Περιμένω...

Λόλα».

Ὁ Θωμᾶς Χάμες διάβασε τὴ σημειωσι αὐτή, ποὺ ἔπεσε στὰ πόδια του, κι' ἔψαχε τὸ χέρι του στὸ στῆθος σὰν νὰ λέγε:

— Ἔχε πεποίθησι σὲ μένα... Ἡ καρδιά μου εἶνε δική σου!

Καὶ ἀπομακρύνθηκε ἀμέσως. Ποῦ πήγαινε τάχα καὶ τί πήγαινε νὰ κάνῃ; Ποιὸς ξέρει!...

Ἡ μέρα ἐκείνη φάνηκε ὁλόκληρος χρόνος στὴ νέα. Στὴν ἀρχὴ πίστευε πὼς ὁ φίλος της θὰ πήγαινε στὴ μητέρα της καὶ θὰ ζητοῦσε τὸ χέρι της. Δὲν πῆγε ὅμως. Ἀντὶ αὐτοῦ, παρουσιάστηκε στὸ σπίτι ὁ κυρ-Ἀλέξαντρος, ὁ ὁποῖος πρόσφερε καταχαρούμενος ὁτὴ μνηστή του πλουσιότατα δῶρα.

Τῆς Λόλας τῆς ἦρθε νὰ τὸ κομματιάσῃ, ἐκεῖ μπροστά του, ἀλλὰ συγκρατήθηκε.

— Εὐχαριστῶ, τοῦ εἶπε μ' ἕνα χαριτωμένο χαμόγελο. Αὐτὸ τὸ περιδέραιο θὰ τῶχω μαζύ μου παντοτινά...

Τὸ βράδυ οἱ γονεῖς τῆς Λόλας, ἀφοῦ ἔπιαν, κατὰ τὶς δέκα, τὸ τσαΐ τους, πῆγαν νὰ κοιμηθοῦν. Κατὰ τὶς ἕντεκα εἶχαν βυθιστεῖ σὲ βαθὺν ὕπνο. Τότε ἡ Λόλα ἔσβησε γιὰ προφύλαξι τὸ κερί της καὶ ἔκαψε ἀπὸ τὸ παράθυρό της κυττάζοντας στὸ περιβόλι μ' ἀνωνία.

Ἡ ὥρα εἶχε πάει ἕντεκα καὶ μισή, ἀλλὰ δὲν ἐφαινόταν κανένας.

Ὁ Θωμᾶς Χάμες τὴν εἶχε ξεχάσει; Θὰ τὴν ἄφινε λοιπὸν ἀπροστάτευτη στὴ θλιβερή της τύχη;...

— Ἄ, ὄχι, ποτέ! ἔλεγε μέσα της ἡ Λόλα.

Ἔφτασε μεσονύχτιο πειά κι' ἡ κόρη ἄρχισε ν' ἀπελπίζεται. Ὡστόσο δὲν ἐννοοῦσε νὰ τὸ κουνήσῃ ἀπ' το παράθυρο. Ἔξαφνα ἄκουσε ἕναν ψίθυρο καὶ κύτταξε προσεκτικά.

Ἦταν ἐκεῖνος! Ἦταν ὁ λατρευτός της Θωμᾶς.

— Λόλα! τῆς φώναξε ὁ νέος ἀπὸ τὸν κῆπο.

— Φίλε μου! Ἐσὺ εἶσαι;... ρώτησε μὲ λαχτάρα ἡ νέα.

— Ναί, ἐγώ... Νά, πάρε!...

— Τί;

— Πιάστην καὶ δέστην στὸ μπαλκόνι...

— Ποιά;...

Ἀντὶ ἄλλης ἀπαντήσεως, ὁ νεαρὸς ἀξιωματικὸς τῆς ἔριξε μιὰ μεταξωτὴ σκάλα.

Ἡ Λόλα τὴν ἔπιασε καὶ τὴν ἔδεσε στερεά.

— Κατέβα τώρα κάτω, τῆς εἶπε ὁ Χάμες. Μὴ φοβᾶσαι... Εἶνε πολὺ γερή...

Αὐτὴ νὰ φοβηθῇ; Ἔλα δά! Γιὰ νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ κυρ-Ἀλέξαντρου, ἡ Λόλα θὰ μποροῦσε νὰ ἐμπιστευθῇ τὸν ἑαυτό της καὶ σ' ἕνα σύννεφο...

Πιάστηκε λοιπὸν ἀπὸ τὴ σκάλα κι' ἄρχισε νὰ κατεβαίνῃ. Ἀλλ' ὁ Θωμᾶς δὲν τὴν ἄφησε νὰ φτάσῃ ὥς τὴ γῆ. Τὴν ἅρπαξε στὴν ἀγκαλιά του καὶ τὴν ἔπῃρε μαζύ του τρέχοντας.

— Ἀλλά... τραβίλισε τώρα ἐκείνη μὲ κάποιον τρόπο, ποῦ πᾶμε;

Ὅταν μιὰ κόρη δὲν εἶνε μαθημένη σ' ἀπαγωγὲς καὶ τὴν κλέβουν — καταλαβαίνετε — τρομάζει...

— Σούτ! τῆς ψιθύρισε ὁ ἀξιωματικός, ἀλλὰ τόσο κοντὰ στὰ χεῖλη της, ὥστε ἡ Λόλα δὲν μπόρεσε νὰ ἐξακολουθήσῃ.

Τὰ φιλιὰ τῆς ἔπνιξαν τὰ λόγια ποὺ ἔλεγε. Ἄλλωστε γιὰ ποιὸ λόγο νὰ διαμαρτυρηθῇ; Μήπως αὐτὴ ἡ ἴδια δὲν τοῦ εἶχε ζητήσει νὰ τὴν ἀπαγάγῃ;

Τί εἶχε ὅμως μεσολαβήσει;

Ὁ ἀξιωματικός, ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ πῆρε τὸ σημειωμά της, δὲν ἔχασε καιρό. Παρύγγειλε σ' ἕνα ἀμάξι νὰ περιμένῃ κατὰ τὰ μεσάνυχτα σ' ἕναν ἀπόμερο δρόμο, ἀγόρασε τὴ σκάλα, ἄνοιξε μιὰ τρύπα στὸν περίβολο τοῦ κήπου, πέρασε μέσα κι' ἔκανε ὅ,τι ἔκανε.

Ἡ Λόλα, ὥσπου νὰ συνέλθῃ ἀπὸ τὴν ταραχή της, βρέθηκε ἀπάνω στὰ προσκέφαλα τοῦ ἀμαξιοῦ. Ὁ ἀγαπημένος της σώπαινε καὶ μόνο κάπου-κάπου φώναζε στὸν ἀμαξᾶ:

— Γρήγορα... γρήγορα...

— Ἀλλά, ψέλλισε ἐπὶ τέλους ἡ Λόλα, δὲν θὰ καταχασθῇς τῆς θεσεώς μου, ἔ; Ἂν δὲν μπορεῖς νὰ γίνῃς σύζυγός μου, σὲ παρακαλῶ νὰ εἶσαι ἀδελφός μου

— Ὄχι, Λόλα μου... Θὰ γίνω σύζυγός σου... Σοῦ τὸ ὀμνύζομαι...

Καὶ κολλώντας τὸ χεῖλη του στὰ δικά της, τὴν ἀγκάλιασε μὲ παραφορὰ καὶ μὲ θερμό.

Ὁ Θωμᾶς Χάμες τήρησε τὸ λόγο του καὶ στεφανώθηκε τὴ Λόλα. Μετὰ ἕνα μῆνα ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Κραζὼ ἔλαβαν ἕνα γράμμα ἀπὸ τὸ Δουβλῖνο, ἀπὸ τὸ ὁποῖο ἔμαθαν ὅτι ὁ λοχαγὸς Θωμᾶς Χάμες καὶ ἡ Λόλα ἐτέλεσαν τοὺς γάμους των μὲ τὶς εὐχὲς τοῦ ἐφημερίου Ἰωάννου Χάμες, ἀδελφοῦ τοῦ ἀξιωματικοῦ, καὶ ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ μαρκησίου τῆς Νεμμανδίας, λόρδου διοικητοῦ τῆς Ἰρλανδίας.

Οἱ γονεῖς, ὅμα ἔμαθαν τὸν ἐπίλογο τῆς ἀπαγωγῆς, κουνήσαν τὸ κεφάλι τους κι' εἶπαν:

— Ὅ,τι ἔγινε, ἔγινε πειά...

Φαίνεται ὅμως ὅτι κράτησαν θυμὸ ἐναντίον τῆς Λόλας γιὰ τὴ δραπέτευσί της, γιατὶ ποτὲ δὲν ἐφάνηκαν πρόθυμοι νὰ τῆ βοηθήσουν, ὅταν ἀργότερα τῆς συνέβησαν ἀτυχήματα καὶ ζήτησε τὴ συνδρομή τους.

Ὅσο γιὰ τὸν κυρ-Ἀλέξαντρο Λούνλεϋ, λέγεται ὅτι κατάψηφιλε τοὺς γονεῖς τῆς Λόλας, ζητῶντας νὰ τοῦ ἀποδώσουν τὰ κοσμήματά του τοὐλάχιστον πούχε χαρίσει στὴν κόρη τους, ἀφοῦ δὲν μποροῦσαν νὰ τοῦ ἀποδώσουν τὴ μνηστή του.

Στὸ μεταξὺ ἡ Λόλα καὶ ὁ λοχαγὸς περνοῦσαν τὸν μῆνα τοῦ μέλιτος στο Δουβλῖνο. Ἀλλὰ ἡ εὐτυχία τους δὲν ἔβάσταξε πολύ. Οἱ δύο σύζυγοι ἄρχισαν νὰ γκρινιάζουν, κι' ἀφορμὴ τῆς γκρίνιας τους ἦταν ἡ φιλαρέσκεια τῆς Λόλας καὶ ἡ ζήλεια τοῦ Χάμες. Ἐνῶ δὲν εἶχαν στεφανωθεῖ παρὰ πρὶν ἀπὸ ἰδιοῦ μῆνες, πανόντουσαν κάθε τόσο καὶ βριζόντουσαν σὰν νὰ εἶχαν περάσει μιὰ συζυγικὴ ζωὴ πενῆντα τοὐλάχιστο χρονῶν.

Ἕνα βράδυ, ἐπάνω σ' ἕναν ἀπὸ τοὺς συνηθισμένους των καυγάδες, ἡ Λόλα ἅρπαξε κι' ἐξεσφενδόνισε στὸ κεφάλι τοῦ Θωμᾶ μιὰ μποτίλια.

(Ἀκολουθεῖ)